

संक्रांतिद्रुते॥ आदौ सकर्ष॥ अथादिवाक्य॥ शर्म
वमगुपदासादीनीशकेलुदुरितोपशमनसर्ष
पश्चात्तिपूर्वकसुकलमनोरथसिच्यर्थसिथा
सम्यादित्तसामगीभिर्महत्तुल्यगणेशादि
देवतापूजनैचेपूर्वकीका॥ श्रीसत्यनारायणपू
जेनैतेत्थिथाश्रवणैचेकरिष्य॥ इति सैकेत्य॥ शनि
होनेस्तूर्याद्यात्मपूजात॥ द्वारार्चनैत॥ ततोवृत्ती
नास्तूर्याद्या॥ आत्मपूजात॥ मतापूजागणेशाक
लसपूजा॥ अंवेकेतुतायनमः॥ अंगजनकोशर
विघ्नेश्वराय॥ शकदताय॥ मुखवाहनाय॥
लम्बोदराय॥ पशुदेवताय॥ सिद्धिविनायका
य॥ पार्वतिहृदयाय॥ मनोवादी॥ उनप-

वपुःपुत्राय॥

सगणपीठभ्यो॥ आवाहनोदि॥ अष्टदलेष्ट
 नैदादिपूजयत्॥ ॐ नन्दार्यै॥ सुनन्दार्यै॥ व
 लाय॥ प्रवलाय॥ विजयाय॥ सुसीलाय॥
 पुण्याय॥ मध्ये सत्यगणाय॥ आवाहनोदि॥
 आवाहनो॥ आगच्छ देवदेव राजगद्योनेरमाप
 ते॥ पीठस्थस्मिन् विष्टाय सन्निवेदिकृष्णीकर
 श्रीसत्य० ईहो गच्छति॥ पाद्यादि॥ आसनं॥ आ
 धारादि॥ ध्यानं॥ ध्याये सत्यगुणातीतं गुणत्र
 यसमं वित्तं लोकनाथं त्रिलोकेशं कोसुभाभर
 णं हरिम्॥ १॥ पीतं वरं नीलवर्णं श्रीवत्सपदभे
 षितम्॥ गोविन्दं गोकुलानन्दं वृन्दाधिराजं भिष-

जितम्॥ ध्यानपुष्पं॥ नारायणनमस्तेस्तु नर
 कार्णवतारकपादं गृहाण देवेश मम सौख्यं विवः
 र्कय॥ आर्घ्यं॥ यत्कायं ते सरूपाय हृषीकेशाय
 नमः॥ मयानिवेदितो भक्त्या ह्यर्घ्यं मे प्रतिगृह्यः
 ताम्॥ अर्घ्यं॥ मन्दाकिन्यास्तु यद्यारि सर्वपापह-
 रं॥ भक्तं॥ तदिदं कल्पितं देवसम्यग्वाचम्यतां न
 या॥ आचमनीयं॥ स्नानं॥ चामुण्डं देवगृहोपस-
 षितम्॥ अनाथनाथ सर्वज्ञगीर्वाणपुणतपि॥
 ध्यानं॥ समर्पि॥ यामि॥ वेदसूक्तसमायुक्तैः यज्ञैः
 सामसमन्वितैः॥ सर्ववर्णप्रदे देववाससीते विनि-
 र्मिते॥ यत्सर्वं समर्पि॥ यामि॥ ब्रह्मविष्णुमहेशानैः नि-
 र्मितं ब्रह्मसूत्रकम्॥ गृहाण भवन्विष्णो सर्व
 सुफलदा भव॥ यत्सोपवीतं निवेदया॥ ३॥ श्रीरवा॥

संज्ञाति

चेन्दनेदिव्यगीतासुमनोहरम् ॥ जगत्सामन्वितम् ॥
विश्वेपन्नसुरश्रेष्ठपि
त्यर्थप्रतिगृह्यती ॥ चन्दनसमर्प ॥ जगत्सि ॥ तर्क
निलोदि ॥ हाम ॥ तास्वी ॥ मर्लिकादिसुगं ॥ कानिमा
लत्यादिनिर्वैपुभो ॥ मयाहता ॥ निपुणार्थपुष्पानि
प्रतिगृह्यती ॥ पलेश्वी ॥ श्रीसायसृष्टेश्वरायसृ
ष्टिसंभवायश्रिष्टिपतये ॥ उपोश्वी ॥ स्ताना ॥ २ ॥
यस्तानेस्वरायस्तानसंभवायस्तानपतये ॥
२ ॥ उल्लिखि ॥ उल्लिखीमृतनामानिसदात्तकेश
वपिसे ॥ केशवसुविधिनेनकेशवप्रीतिवर्ध ॥ २
ये ॥ यदजगद्भीमैर्नित्यैरुज्ज्यामिचथाहरि
तथाकरुपविनीजोकरोमलविनासनी ॥ यं च ॥ भ
क्त्यायभक्तपिदायभक्तेश्वरायभक्तवत्सराय

न भक्तपतये ॥ जीस्वी ॥ स्तानायस्तानेस्वरायस्तान
नसंभवायस्तानपतये ॥ च्यास्वी ॥ धर्मायधर्म
स्वरायधर्मसंभवायधर्मपतयेजोविन्दाय ॥
नमःमास्वी ॥ सृष्टायसृष्टेश्वरायश्रुष्टिसंभवा
श्रुष्टिपतयसंस्तुताय ॥ ५ ॥ पवनस्यातिरसो
दिव्योर्गीकाप्याः सुमनोहरः ॥ आद्येशः सर्वदे
वानीधूपार्थप्रतिगृह्यती ॥ दीप ॥ आज्योक्तव
र्तिसंयुक्तवन्दुनादिपित्तवयम् ॥ दीपगृहणदेवेश
ममसौख्यविवर्धय ॥ इतिदीपम् ॥ दुर्वाक्षत ॥ दुर्वाक्ष
गानिसर्वानिसर्वपुष्पनमोतमं ॥ मयासहितोदेव
गलतांपरमेश्वरः ॥ कुंडपुष्पं ॥ स्वेतकुंदमहापुष्पं दुर्वा
युक्तमुसोभितं ॥ ५ ॥ यच्चक्रगजपाणेविश्वरूपजग
त्पतेः

३ **मेवेद्य** ॥ घृतपक्कं हविष्यान्नं पायसं वासराकर्णम् ॥
 तानाविधं च नैवेद्यं विष्णो मे प्रतिगुलनाम् ॥ **आचम**
न ॥ सर्वपापहरं दिव्यं गाङ्गेयं निर्मलं जलम् ॥ **पानार्थं**
 यमया दत्तं गृहण्युह्योतम ॥ **पक्कान** ॥ लडुकप्रय
 तादिभ्यश्च सुरसपनसादिभिः केशीकूपीयो यत्रप
 कां न प्रतिगुलनां ॥ **मनु** ॥ तस्मा फलं घृतं क्षीरं गोधू
 मस्य च दूर्ध्वं ॥ **जाति** वचनवर्गैश्च मर्कटगृहमिथितं ॥ स
 दसर्वभक्षार्णो यकीर्णमनिवेदितं ॥ **मया** अज्ञानी
 वेदिता देवं गृहण्युह्योदितम् ॥ **फलं** ॥ लंभा फलं
 च दादिवं दूधधात्रि ससंवितां ॥ **दाक** हरीतकी चैव गृ
 हाणां परमेश्वर ॥ **गां** मूलालवृक्षकफूरसंघतं गां कू
 लसुरपुत्रितम् ॥ **पीता** गृहाण देवेश मम सोऽस्यैविव
 द्रव्य ॥ **दे** क्रीताम्वरां ॥ **दर्व** नं सि तुरभादं करभूषणका

किती ॥ **के** शवंधनमुत्रं च गृहतां परमेश्वर ॥ **अ**
भा ॥ कुंकुमैकमुपेवुरं रंजिता रक्तसोम्रितैः ॥ **आवी**
 रं कसला कान्तगृहतां गृह उध्वज ॥ **तिसा** ॥ हिरण्य
 गभंगभं ह्यं देसवीजं विभावसोः अननपुण्य फलदं द्रव्यं
 च प्रतिगुलनाम् ॥ **पुष्पां** जनी ॥ ॐ नमो भगवत्यनुभं सत्त
 ता एव एव यते ॥ **नम** से विष्णु पापसंघचक्रगदाधर ॥ **प**
 क्षताभाय देवाय जगदानंदकाय एणे ॥ **नमो** तस्मै ह्वा
 यत्री गुतामवीभाजिते ॥ **लक्ष्मी** का ताय देवाय जगदानंद
 कारिते ॥ **सह** अक्षिरवे नुभं वा म्रुणीयतये नमः ॥ **चन्द्रा**
 दित्ये तथा ता ए दिव्यरजा तथैव च ॥ **चमे** तसर्वगोतिभ्यः
 ते नमोऽंजनं ॥ **प्रा** र्थनायादिकात्रिचंडः स्वाति सर्वपाप
 कृतात्रिचतात्रितात्रिवितरूपतु प्रदक्षिण पदे पदे ॥
 कलसादपुजा अर्घ्यवा ॥ **तस्मै** देसवधार्थाय देवा

४ नां म्याथ नायव ॥ नमो देवाय सत्ताय सगुणाय महात्मने
 यकाय तत्त्ववत्पाय हवीक यतय नमः ॥ पुनः नमो न
 म्या सुमिकुर्वीत्य मया भक्ति योगे नव नं पुष्प फलं
 मलानि वेदि वचनैवेद्यंत द्रुहाणा नुक म्या ॥ तद्विच
 वलु गोविन्द तुभ्य मेव स मर्म मे गृहाणा मुमुक्षो भूषण
 सद्धि पुरुषोत्तम ॥ मंत्रहिं न क्रिया हिं न भक्ति हिं न नाराद
 नीय नूजितं मया देव परिपूर्णं तदनुवै ॥ असौ यं पुण
 रिकाक्षं तृप्तिं हं देव सुद नमः ॥ हवीके शंज ग नाथं वागीशं
 वरदायकम् ॥ सगुणं च गुणतीतं गोविन्दं गद्गद ध्वज नृज
 नादं तं जनानन्द जानकी वल्लभं हरिम् ॥ प्रणमामि सदा न
 म्या नारायण मतः परम् ॥ दुर्ग मे विष मे घोरं रात्रूणां परि
 पीडिते ॥ तिलां यतु सर्वे च तथा त्रिष्टय मे सुयनामा मे ता
 नितं कीर्तयिष्ये कलामाप्नुयात् ॥ सप्त नारायणं देव वंदे
 हं कामदं प्रभुम् ॥ लीला कावितं विश्वं यत तस्मै नमो नमः

ब्राह्मण पुजाः ॥ ऐकदा मुनय सर्वे सर्व लोक हिते जाः सुरस्ये
 भे प्रियारूपे गोष्ठीं वकुर्मनोः माम् ॥ तदनारे महातेजा वा
 तशिष्यो महा यशाः ॥ पूरा शिष्य गणैर्गुरुः समायातो हरिं स्म
 रन् ॥ तमात्मनं समा लोकैः मृतं शास्त्रार्थ पारंगम् ॥ मुनिं सर्वे
 समुत्तम्य शौनकाद्या ज बोधना ॥ सोमिना सह साभक्त्या प्र
 नम्य सर्वे क्षमा ॥ ननाम दण्ड वद्भूमौ सर्व धर्म विदाम्बर
 वरा संने महा बुद्धि सै दते मुनि सतमे ॥ ५ वास सहसो मध्ये स
 र्वे शिष्य गणैः दत्ता ॥ ततो पविष्टं तं तं रोगैः को म विनामः
 विधां जतिं मिमांसा दमुका द ॥ नयानि कृत ॥ तेन न
 कउ पात्र ॥ महर्षे मृत सर्व न कलिका ले ममा मति दे ते वा
 यत न गवर्हृदि भक्ति भवं नृणां म् ॥ कलौ सर्व भवि
 त्यं किं वा म कर्म परा वरा ॥ निदा विद्या विद्विजान् च ते का
 वे यः कर्म भवेत् ॥ कला दय न ना प्राणा लोका स्व
 ल्या सुख संध्या ॥ निर्धनं च भविष्यति वा नो विदा प्र

दि मध्याह्निके यतिगुणं यगुणा मने ॥ सर्वे वा मादिभू
 द तापशक्ता नामार्तिनाशिने नाशुवा सोत्रं ततो विष्णुना
 रदं प्रत्यभासत ॥ श्री भगवानुवाच ॥ किमर्थं मागतो सि
 त्वादिने मनसि वतते कथयस्व महाभाग त सर्वं कथ
 यासिते ॥ नारद उवाच ॥ मर्त्यलोके जनाः सर्वे नाता शोक
 मं मन्विताः नाता योनि ममु मन्वाः पचन्ते पाप कर्मभिः ॥
 कथं शमयेन्नाथ लघुपायेन तद्वदशोनुमिच्छासितस
 र्वं कृपा सिद्धिदिते मयि ॥ श्री भगवानुवाच ॥ साधुदृष्टं च य
 वत्स लोकानुग्रहवांश्च या यत्कृत्वा मुच्यते मोहात च्छु
 ष्य वदामि ते ॥ व्रतमस्मि महापुरुषं स्वर्गे भुवि च दुर्लभं मृत
 वस्ते हा मया विप्र प्रकारा कियते धुना ॥ सत्यनारायणस्यैकं
 व्रतं सम्प्रविधानतः कृत्वा सद्यः सुखं भुक्त्वा परमोक्षमाप्नु
 यात् ॥ इति नारायणोक्तं नारदाय मुनिं प्रतितक्षुत्वा भ

पूर्णमासा च संक्रान्ते मेकादशा विशेषतः सूर्यास्तो वै व्रतं कर्तव्यं
 गवक्षाद्यनारदः पुनरब्रवीत् ॥ किं फलं किं विधानं च कृतं केन च
 तद्वदतं तत्सर्वं विस्मरद्ब्रूहि कदा कार्यं हितं तस्मै श्री भगवानुवा
 च ॥ दुःखशोकादिशमनं धनधान्यप्रवृद्धनम् सोभाग्यसंततिक
 रं सर्वत्र विजयप्रदम् ॥ यस्मिन्कस्मिन्दिने मर्त्यो भक्तिभ्रष्टा स
 मन्विनः सत्यनारायणं देवं यजेच्चैव निशा मुखे ॥ ब्राह्मणेर्वा
 धवे श्वे च सहितो धर्मतत्परः नेवेद्यं भक्तितो दद्यात्स पादं भक्ष्य
 नुत मम् ॥ रक्षाफलं घृतं क्षीरं गोधूमस्य च चूर्णं कम्पुः अमा
 वे शाति चूर्णं म्वाशार्कराच गुदं तथा ॥ स पादं सर्वं भक्ष्याणि
 हकीकृत्य निवेदयेत् विप्राय दक्षिणं दद्यात्कथां श्रुत्वा ज
 ने स ह ॥ ततश्च बंधुभिस्साहू विप्रैश्च प्रतिपादयेत् प्रसादं भ
 क्षयेद्भक्ष्यान्त्यवाद्यादिकं चरेत् ॥ ततस्तु स्वगृहं गच्छेत्सत्यनारा
 यणं स्मरन् ॥ एवं कृत्वा मनुष्याणां वांछा सिद्धिर्भवति ह्युवम् ॥ वि

श्री भगवानुवाच ॥

शेषतः कलियुगे नात्योपायो लिभूतलोकधामस्य प्रवक्ष्या
 ७ मिह तं येन पुरा मुने ॥ इति श्री स्कन्द पुराणे रेवती खंडे सप्त
 नारायण व्रत कथा यां द्वितीया अध्यायः ॥ कश्चिन्काशीपु
 रं गच्छेत्तस्मीदृशोति तिर्ह्वनः कुधा तद्व्याकुलो भूत्वाति
 त्थं भ्रमति भूतले दुःखितं ब्राह्मणं दृष्ट्वा भगवान्ब्राह्मणप्रियः
 ब्रुवाणं रूपेण यत्प्रच्छद्विजमादरात् किमर्थं भ्रमते विप्र
 हिं कृत्वा मुदुःखितः तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामि कथं तां यदि रोच
 ते ॥ विप्र उवाच ॥ ब्राह्मणेति हरिद्रोहं शिष्यार्थं भ्रमते महि
 ७ उपायं यदि जानामि कृपया कथय प्रभा ॥ ब्रु उवाच ॥ स
 प्तनारायणो देवो वांछिताथफलप्रदः तस्य त्वं द्विज शार्दूल
 तं कुरु च व्रतमुत्तमम् ॥ यत्कृत्वा सर्वदुःखेभ्यो मुक्तो भ

वतिमानवः विधानं च व्रतस्य स्पष्टं विप्रायामाह्वयन्त ॥ सप्त
 नारायणो ब्रह्मज्ञेवान् रक्षायतः ततः प्रातः करिष्यामि व्रतं मनसि
 चिन्तितम् ॥ इति संचिन्त्य विप्रो सोमरात्रौ निद्रां नलब्धवान् ततः
 प्रातः समुत्थाय सप्तनारायण व्रतम् ॥ करिष्ये इति सकल्पाभि
 ध्यायं प्रगमद्विज तस्मिन्नेव दिने विप्रः प्रचुरं द्रव्यमाप्नोत् ॥
 तेनैव धुमिस्सार्धं सप्तस्य व्रतमादरात् सर्वदुःखविवर्ति मुक्तः सर्व
 संपत्समश्चित ॥ बभूव स द्विज श्रेष्ठो व्रतस्य संप्रभावतः ततः प्रभु
 तिकाले च मासि मासि व्रतं कृतम् ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ एवं तारय
 शस्ये व्रतं जात्या द्विजोत्तम सर्वपापविवर्ति मुक्तो दुर्लभं मोक्ष
 माप्नुयात् ॥ व्रतं चेदं यदा विप्रपुत्रिणी संपदं दारिष्यति तदैव स
 र्वदुःखं च मनुष्याभ्यविनश्यति ॥ इति श्री रेवती खंडे सप्तनारायण व्रत

स
 ५
 का मुनिनाम नृपतिर्वलिनाम्बः जितोद्भयः सत्यदायी य
 यो देवा नयं प्रति ॥ दिने दिने धनं दत्त्वा स द्विजा समतोषयत्
 भार्या तस्य प्रमुखा वसरोज वदना मती ॥ भद्रसीलानदीतीरे सत्य
 स्युक्तमाचरत् ॥ एतस्मिन्तरे तत्र साधुरेकः समागतः ॥ वाणिज्यार्थं व
 दुधतेरितिकैः परिपूरितः नावं संस्थाप्य तत्तीरे गामचतटं प्रति ॥ दृ
 ष्त्वा तत्र व्रतं स मय कृपप्रच्छ विनयाच्चितः भययुक्तनवाणिज्यौकस
 मकस्युतो ॥ साधुर्वाच ॥ किमिदं कुरु बेराज भक्ति युक्तेन चेतसा
 प्रकाशकृत् सर्वं श्रोतुमिच्छामि सां सुतम् ॥ राजोवाच ॥ पूजनं कि
 यते साधो विष्णोस्तु तत्ते जसः व्रतं वल्लभेष्टां पुत्राद्यावापि वाच्छ
 या ॥ प्रत्युवाच ॥ ततो न का राजानं मधुरव वः साङ्गः कथमेव जन्मव्रतमित्
 करोम्यहं ॥ समापि सनातिनां लि एतस्माद्द्विजाधुवः ततो निवृत्तवा
 णिजास्तान्दो गृहमाययौ ॥ भार्यायै कथितं सर्वं व्रतं च संततिपु

दम् ॥ तदा व्रतकरिष्यामि यक्षमे सति न वेत् ॥ इति साधुवच ॥ भुत्वा
 भार्या हर्षमवाप्नुयात् अल्पकाले गते मष्टे भार्या लीलावती मती ॥ गर्भ
 युक्ता नन्दचित्ताभवद्भ्रमपर्यणो पृष्टो गर्भे ततो जाना वानिका वातिनि
 र्मला ॥ दिने दिने वर्द्धमाना शुक्लपक्षे यथा मशिः ततो वणि कुसजाय
 श्वजातकर्म समाचरत् ॥ नाम्ना कलावति च तितन्नाम कर्णं कृतम्
 ततो लीलावती प्रादस्तामिनं मधुरवच ॥ न करोमि कर्म यथं पुण्यं दु
 क्षितव्रतम् विवाहसमये प्यस्याः करिष्यामि व्रतं प्रीति ॥ इति भार्या स
 माश्वाप्त्यनगामनगं प्रति ततः कलावती कन्यावदधे पितृवे रमति ॥ दृ
 ष्त्वा कन्या ततो साधुर्नगरं सारिभि स ह मंत्रयित्वा ततो दूतं प्रेषयामास ध
 मवित् ॥ विवाहार्थं वक्तव्या वरं श्रेष्ठं विचारयेत् तेनाज्ञा प्रश्नदूतो सीकां
 चतनं गययौ ॥ तस्मादेकं वणि कुचं समात्तयागतो हि स ॥ दृष्ट्वा तु
 सुन्दरं कालं वणि कुचं गुणान्वितं ॥ जातिभिर्वधुभिस्तद्द्विपारितुष्टेन चेत
 सा दत्तावासाधुपुत्राय कन्या तस्मै विधानतः ॥ ततो भाग्यवशात्तेन

विष्णुर्नृपतमस्तमविवाहस्तमेव स्यान्नरुष्टो भवत्प्रभु॥ ततः
 कालेन त्रि यतोतिजकर्मविशालः वाणिज्याकाक्षयोरीचंजामात्रा
 सहितो वारिक॥ एतस्मात्प्रोत्थ्येगत्यासि धुमसिपतः वाणिज्यमक
 रोत्साधुजामात्राश्रीमतासह॥ एतस्मिन्नेवकाले तु सत्यनारायण
 प्रभुः भ्रष्टप्रतिजमालोक्य सा जगत्प्रदत्तवान्॥ अतः प्रभुतिकेय
 त्कालमहदुःखं भविष्यति॥ तस्मिन्नेवदिने राजो धनमादायतस्कर
 ॥ तेनेवर्त्तनायातपृष्ठदेशे विलोकयन् स्वपश्चाद्भावकादृता
 नृद्व्याभीतेन चेतसा॥ धनं संस्थाप्य तत्रैवाहस्यतां समजावृणतः
 तो दूता समायाता यत्रासि सज्जो वारिक॥ दृष्ट्वा नृप धनं तत्र बध्वा
 दूता वारिकुतो ह वंशुका धावमानाः वृष्टं पसमिपत॥ तस्करैः
 द्वौ समानीतौ विलोक्या ज्ञापय प्रभो ते ता ज प्रसन्नतः शीघ्रं दृढं बध्वा
 तुतावृभौ॥ स्थापयामासुरे वाशुका एगारे विचारयेत् नारं वारं क

थयतो नाहं चौरैर्नृपो तम॥ सुतवाच॥ मायया सत्यदेवस्य तश्चुतं
 नतयो वचः ततस्तमो द्रुतय च गृहित च द्रुके तुता॥ तच्छापा च तयो
 र्गहे भार्या चैवाति दुःखिता चौरैरापहृतं सर्वं गृहे यच्च स्थितं धनम्
 ॥ आधिव्याधिसमायुक्ताश्चुलिपासा समाकुलाः अभविना पशुभूता
 वभ्राम च गृहे॥ तथा कलातीकया वभ्राम प्रतिवासरम् एतस्मिन्
 दिवसे याता क्षधार्ता द्विजमदि रम्॥ गवापश्यन्त तत्र सत्यनाराय
 णस्य चतुर्षु विरूपकथा श्रुत्वा वरप्रार्थनां विना स्थिता॥ प्रसादम
 क्षणं कृत्वा यदा एवौ गृहं प्रति ततो लीलावती कन्या भर्त्सयामास
 ताभूताम्॥ सविश्वो स्थिता कुत्र किन्नेमदसि नत्ततेः कन्या कदाचित्
 प्राह मातरं प्रति सत्वरं॥ द्विजालये वृत्तं मान इक्ष्मा वाञ्छितसिद्धिदम्
 न च्छुत्वा कन्यका वाक्यं व्रतं कर्तुं समुद्यता॥ समुत्तासा वारिगा आ
 र्या सत्तमाना एव सा स्पृच॥ व्रतं कर्तुं यवैर्लघ्विबन्धुभिः सज्जते स्म

१११ गच्छेतांति जाअमसुदित्दीर्घं बरिवेसत्तदेवंपुनपुन अपरार्धचभर्तुर्मेजामा
१११ ह भर्तुर्मेजामातुः कानुमहसिप्रतेततस्यतुष्टो लो सत्पनाएयणः प्रभुः
स ददायामाससप्तप्रहिचन्द्रकेतुं नृपोतमसु वदितो मोचयप्रातः
वर्तितो नृपसतम॥ देयंधनंचतसर्वमा नीतयचवानवा मोच
त्वानावाचि व्यामिसरा मध्वपुत्रकम्॥ इवमाभाष्य राजानं ध्या
नममो नृपपुत्रात्तत्र भातसमय एजावरं जने सह॥ उपविश्य स
प्राह मन्त्रिजनस्य निवद्धो महाजना श्रीचंद्रो वयद्वौ वाणि
श्री इति ए जौ च वभ्रुया मोचयित्वा महाजना समानी यनृप
स्याम प्रावा वावितया न्वित॥ आनीतो द्वौ वाणि क्युत्रो पुक्तो निगदव
चनोत्ततो महाजना तत्वा चन्द्रकेतुं नृपो तमं॥ स्मृत्वा च पूर्ववृत्तानां
नो कुर्ममविहृती ए जा वाणि क्युतो वीक्ष्य प्रोवा चमादरं च॥ देवा
प्राप्तं महदुः समिदानीं नास्ति ते भयम् इदानीमेव मुक्तस्त्वं धौ रक
मादि कञ्चर॥ ततो नृपवरः श्रीमान् स्वर्ग रत्न विभू यणे॥ अलङ्